

Ίρμα & Αύρα

Δεσμοί χωρίς Λέξεις

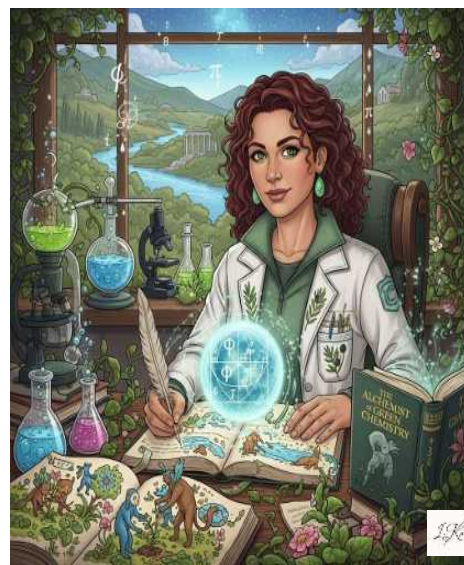
Η αληθινή ψυχή της Ίρμας και της Αύρας

Βασισμένο σε αληθινούς χαρακτήρες.
Αφιερωμένο σε κάθε πλάσμα που βρήκε
το δρόμο για το σπίτι.

Δρ. Ιωάννα Γ. Καράλη

Σχετικά με τη Συγγραφέα

Η Ιωάννα Γ. Καράλη γεννήθηκε στον Ορχομενό Βοιωτίας, έναν τόπο όπου το φως και το νερό υφαίνουν θρύλους. Από παιδί αγάπησε τους αριθμούς και τη φύση, πορεία που την οδήγησε στην έρευνα και στη διδασκαλία. Από τον Ορχομενό έως την πολιτεία της Καλιφόρνιας, το ταξίδι της έγινε μια διαδρομή γνώσης: μελέτες για ασφάλεια, υγεία, αειφορία, ποιότητα, υδάτινα συστήματα και χρωστικές, μαθηματικά μοντέλα σαν ξόρκια και τεχνολογίες που αντικαθιστούν επικίνδυνες ουσίες σαν άνεμος που καθαρίζει τη Γη. Παράλληλα όμως η Ιωάννα δεν σταμάτησε ποτέ να ονειρεύεται, επιλέγοντας να μεταφράζει την επιστημονική γνώση σε μαγεία, και ενώνοντας την έρευνα με την φαντασία, την περιπέτεια, την ποίηση και την οικολογική ευαισθησία, υφαίνει ιστορίες που φωτίζουν τον κόσμο των παιδιών. Στο blog της **Stories by Ioanna**, ανοίγει καθημερινά μικρά παράθυρα σε κόσμους θαυμάτων, αποδεικνύοντας πως η επιστήμη και το παραμύθι είναι οι δύο όψεις του ίδιου θαύματος.

Ιωάννα Γ. Καράλη

PostDoc, EngD/PhD, Msc, Mrs, Macc, Bs

<https://storiesbyioanna.blogspot.com>

<https://www.instagram.com/storiesbyioanna/>

Email: storiesbyioanna@gmail.com

Ίρμα & Αύρα

Δεσμοί δίχως λέξεις.

Δρ.ΙΩΑΝΝΑ Γ. ΚΑΡΑΛΗ

Ορχομενός, 2026

Ίρμα & Αύρα

Δεσμοί δίχως λέξεις

Συγγραφέας: Δρ.Ιωάννα Γ. Καράλη
Επιμέλεια: Δρ.Ιωάννα Γ. Καράλη
Εικονογράφηση: Δρ.Ιωάννα Γ. Καράλη
Φωτογραφία: Ιδιωτικό αρχείο

Copyright © Δρ.Ιωάννα Γ. Καράλη, 2026
1η Ψηφιακή Έκδοση, Μάιος, 2026

<https://storiesbyioanna.blogspot.com>
<https://www.instagram.com/storiesbyioanna/>

I.S.B.N :978-618-88360-3-7

Το παρόν ψηφιακό πόνημα διατίθεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τη δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια:

«Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή-ολική, μερική ή κατά παράφραση- καθώς και η διασκευή του παρόντος βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο: μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογραφημένο ή άλλον, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια της συγγραφέως. Το παρόν έργο προστατεύεται από τον Νόμο 2121/1993 και τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα. Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος.»

IPMA & AYPA

ΔΕΣΜΟΙ ΧΩΡΙΣ ΛΕΞΕΙΣ.

Υπάρχουν δεσμοί που δεν εξηγούνται με λέξεις, αλλά με βλέμματα. Η ιστορία που κρατάτε στα χέρια σας δεν είναι ένα απλό παραμύθι για δύο σκύλους· είναι η αληθινή ψυχή της Ίρμας και της Αύρας αποτυπωμένη σε χαρτί.

Η Ίρμα, η «Λευκή Φρουρός», με τη στιβαρή παρουσία και την ακλόνητη ηρεμία της, είναι ο βράχος που προσφέρει ασφάλεια. Η Αύρα, η «Πριγκίπισσα» με το πειρατικό σημάδι στο μάτι και τις πιτσιλιές από μελάνι στο τρίχωμά της, είναι το πνεύμα της εξερεύνησης, της προειδοποίησης και της διαίσθησης.

Αυτές οι δύο, τόσο διαφορετικές μεταξύ τους, μας διδάσκουν πως η ηρωική φύση δεν κρύβεται στις μεγάλες πράξεις που βλέπει ο κόσμος, αλλά στις σιωπηλές αποφάσεις που παίρνονται μέσα στην καρδιά του δάσους, εκεί που κανείς δεν κοιτάζει, εκτός από το ορμητικό ποτάμι.

Είναι μια ιστορία για το πώς η διαίσθηση μιας Πριγκίπισσας και η δύναμη μιας Φρουρού ενώθηκαν για να σώσουν δύο μικρές ζωές από την οργή του νερού.

Καλώς ήρθατε στον κόσμο τους. Έναν κόσμο όπου η αγάπη δεν έχει είδη και η προστασία δεν έχει όρια.

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΖΕΣΤΑΣΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΕΛΗΣ.

ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΓΕΓΟΝΟΤΑ.

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

ΣΤΗΝ ΙΡΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΥΡΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΘΥΜΙΖΟΥΝΕ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

ΠΩΣ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ ΔΕΝ ΦΟΡΟΥΝΕ ΚΑΠΕΣ

ΑΛΛΑ ΕΧΟΥΝ ΥΓΡΕΣ ΜΥΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΕΣ ΑΠΟ ΧΡΥΣΑΦΙ.

ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΛΑΣΜΑ ΠΟΥ ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ.

1^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Στις παρυφές του δάσους, εκεί όπου οι ήχοι της πόλης σβήνουν και δίνουν τη θέση τους στο απαλό θρόισμα των φύλλων, βρίσκεται ένα σπίτι με ένα μεγάλο, καταπράσινο κήπο. Εκεί ζει μια γυναίκα της οποίας η καρδιά χτυπά στους ρυθμούς της φύσης και της ηρεμίας, μια γυναίκα που πιστεύει πως κάθε ζώο κουβαλά τη δική του, μοναδική ιστορία.

Μαζί της, σε απόλυτη αρμονία, μεγαλώνουν η **Αύρα** και η **Ίρμα**. Αν και βρέθηκαν σε εντελώς διαφορετικά σημεία της χώρας, η μοίρα τις ένωσε, από μωρά κάτω από την ίδια στέγη. Παρά τους διαφορετικούς τους χαρακτήρες, η Αύρα, μια αέρινη πριγκίπισσα γεμάτη περιέργεια και η Ίρμα, μια στιβαρή και σιωπηλή προστάτιδα, έμαθαν να συνυπάρχουν και να συμπληρώνουν η μία την άλλη.

Όμως, η ηρεμία εκείνης της περιφραγμένης αρμονίας έμελλε σύντομα να διαταραχθεί από ένα κάλεσμα που δε μπορούσαν να αγνοήσουν. Εκείνο το πρωινό, η ατμόσφαιρα στον κήπο ήταν διαφορετική. Το δάσος έμοιαζε να τις καλεί. Η Αύρα και η Ίρμα στάθηκαν στην άκρη του κήπου, κοιτάζοντας προς τα πυκνά δέντρα. Δεν χρειάζονταν λόγια. Μια ανεπαίσθητη κίνηση της ουράς, ένα σύντομο βλέμμα, και η απόφαση είχε παρθεί: **η περιπέτεια μόλις άρχιζε.**

Η Αύρα, με το **ασπρόμαυρο "προσωπείο"** της και το τρίχωμα γεμάτο **μικρές, σκοτεινές κηλίδες σαν σταγόνες μελανιού**, δεν περπατούσε απλώς, χόρευε ανάμεσα στις σκιές των δέντρων... Για εκείνη, κάθε θρόισμα φύλλου ήταν μια πρόσκληση για παιχνίδι. Πίσω της, η **Ίρμα** βάδιζε με τον ρυθμό ενός έμπειρου αξιωματικού. Το λευκό της σώμα έφεγγε μέσα στο πράσινο της φυλλωσιάς, μια παρουσία επιβλητική που δεν άφηνε τίποτα στην τύχη.

Ξαφνικά, η Αύρα σταμάτησε απότομα. Το παιχνίδι τελείωσε μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Τα αυτιά της, το ένα πιο όρθιο και το άλλο ελαφρώς γερμένο, έγιναν οι κεραίες ενός ευαίσθητου ραντάρ.

«Ίρμα...» φάνηκε να ψιθυρίζει με τη στάση του σώματός της.

Ένας ήχος, σαν σπασμένο κλαδί ανακατεμένο με ένα λεπτό, τρεμάμενο κλάμα, έφτασε από την πλευρά του ποταμού. Ήταν η στιγμή που η **Πριγκίπισσα** και η **Φρουρός** κατάλαβαν ότι η σημερινή βόλτα δεν ήταν για παιχνίδι. **Ήταν μια αποστολή.**

Η επικοινωνία ανάμεσα στην Αύρα και την Ίρμα δεν χρειαζόταν λέξεις. Ήταν μια γλώσσα φτιαγμένη από την κλίση ενός αυτιού, την ένταση μιας ουράς και κυρίως, από τη δύναμη του βλέμματος.

Όταν η Αύρα πάγωσε ακούγοντας τον πρώτο θόρυβο, δεν γύρισε να γαυγίσει. Αντίθετα, χαμήλωσε ελαφρώς το μπροστινό μέρος του σώματός της, στρέφοντας το κεφάλι της προς τη μεριά της Ίρμας. Ήταν μια ερώτηση χωρίς φωνή: «**Το άκουσες κι εσύ;**».

Η Ίρμα, η Λευκή Φρουρός, απάντησε με μια ανεπαίσθητη κίνηση. Δεν έτρεξε, ούτε ταράχτηκε. Ύψωσε το στήθος της, εισπνέοντας βαθιά τον αέρα του δάσους, αναζητώντας τη μυρωδιά που θα επιβεβαίωνε τον ήχο. Τα μάτια της, σοβαρά και σταθερά, συνάντησαν εκείνα της Αύρας. Με ένα σύντομο, κοφτό κούνημα του κεφαλιού, έδωσε την έγκρισή της: «**Προχώρα. Είμαι ακριβώς πίσω σου**».

Αυτός ο χορός των αισθήσεων ήταν το δικό τους μυστικό πρωτόκολλο. Η Αύρα ήταν το «**ραντάρ**», η ευαίσθητη ψυχή που ένιωθε τις δονήσεις του κόσμου, και η Ίρμα ήταν η «**ασπίδα**», η δύναμη που έδινε στην Αύρα την αυτοπεποίθηση να εξερευνήσει το άγνωστο. Μαζί, ήταν αήττητες.

Καθώς προχωρούσαν μέσα στο δάσος η επικοινωνία τους γινόταν ακόμα πιο στενή. Όποτε η Αύρα δίσταζε μπροστά σε έναν πυκνό θάμνο, η Ίρμα την ακουμπούσε ελαφρά με τη μύτη της στη ράχη, μια καθησυχαστική υπόσχεση πως τίποτα κακό δεν θα τις άγγιζε όσο εκείνη ήταν εκεί.

Με αυτή την κρυφή σιγουριά, συνέχισαν να βυθίζονται στην καρδιά του δάσους. Ο αέρας όμως άρχισε να αλλάζει. Η μυρωδιά του βρεγμένου χώματος έγινε πιο έντονη και το κελάηδισμα των πουλιών έδωσε τη θέση του σε μια παράξενη, βαριά σιωπή.

Ξαφνικά, η Αύρα σταμάτησε απότομα. Το σώμα της τεντώθηκε σαν χορδή βιολιού. Η Ίρμα στάθηκε δίπλα της, νιώθοντας την αλλαγή στον παλμό της φίλης της. Κάτι υπήρχε εκεί έξω, πέρα από το γνώριμο θρόισμα των φύλλων. Κάτι που δεν ανήκε στο δάσος, αλλά χρειαζόταν τη βοήθειά τους. Η περιπέτεια δεν τις περίμενε πια. Τις καλούσε.

2^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΟ ΨΙΘΥΡΙΣΤΟ ΝΙΑΟΥΡΙΣΜΑ

Το δάσος άρχισε να πυκνώνει και το φως του ήλιου δυσκολευόταν πια να φτάσει μέχρι το έδαφος. Η γνώριμη φωνή, από τον κόσμο που άφηναν πίσω, τις καλούσε, αλλά για την Αύρα και την Ίρμα, οι φωνές αυτές ακούγονταν πια σαν ένας μακρινός απόηχος. Είχαν ήδη μπει σε έναν άλλον κόσμο, έναν κόσμο όπου οι αισθήσεις ήταν ο μόνος οδηγός.

Η Αύρα προχωρούσε με το σώμα χαμηλωμένο, σχεδόν κολλημένο στο χώμα. Κάθε βήμα της ήταν προσεκτικό, σαν να φοβόταν μη σπάσει τη λεπτή κλωστή του ήχου που την οδηγούσε. Η Ίρμα, από την άλλη, βάδιζε σταθερά, με το βλέμμα της να σαρώνει το περιβάλλον. Δεν κοίταζε μόνο μπροστά, κοίταζε τα δέντρα, τους θάμνους, τον ουρανό. Ήταν η οπισθοφυλακή που επέτρεπε στην Αύρα να παραμείνει συγκεντρωμένη στον στόχο.

Ξαφνικά, η Αύρα πάγωσε. Δεν ήταν το σπάσιμο ενός κλαδιού αυτή τη φορά. Ήταν ένας ήχος τόσο λεπτός, σαν κλωστή που κινδύνευε να κοπεί: ένα απελπισμένο, τρεμάμενο νιαούρισμα. Τα αυτιά της Αύρας συντονίστηκαν αμέσως. Η Ίρμα, βλέποντας την Πριγκίπισσα να χαμηλώνει το σώμα της και να πλησιάζει τις λάσπες του ποταμού, κατάλαβε. Ο εχθρός δεν ήταν κάποιος εισβολέας, αλλά ο χρόνος που τελείωνε για μια μικρή ζωή.

Η Αύρα σταμάτησε μπροστά σε μια παλιά, γέρικη λυγαριά της οποίας οι ρίζες είχαν δημιουργήσει μια σκοτεινή κοιλότητα πάνω στην όχθη του ποταμού. Με μια γρήγορη

κίνηση, χώθηκε μέσα στις ρίζες, ενώ η Ίρμα στάθηκε απ' έξω, σαν ακλόνητος πύργος, ελέγχοντας το έδαφος που άρχιζε να υποχωρεί από την υγρασία. «Εδώ... είναι εδώ!» φάνηκε να λέει η ουρά της Αύρας που κουνιόταν νευρικά μέσα από την τρύπα.

Μέσα στο ημίφως της ρίζας, δύο ζευγάρια μικροσκοπικά μάτια άστραψαν από φόβο. Δύο μικροσκοπικές, βρεγμένες μπάλες από τρίχωμα ήταν κουλουριασμένες η μία πάνω στην άλλη. Δύο γατάκια, με τα μάτια τους ακόμα θολά από τον φόβο, προσπαθούσαν να κρατηθούν μακριά από το νερό που άρχιζε να ποτίζει τη φωλιά τους. Η Αύρα πλησίασε με απίστευτη προσοχή. Αντί να γαυγίσει, έβγαλε έναν χαμηλό, γουργουρητό ήχο και άρχισε να τα γλείφει. Η τραχιά της γλώσσα έγινε η πρώτη ζεστή αγκαλιά που ένωσαν μετά από ώρες μοναξιάς.

Όμως η Ίρμα, που στεκόταν έξω, ένιωσε κάτι που τα μικρά και η Αύρα δε μπορούσαν να δουν. Το ποτάμι, θυμωμένο από τις βροχές του βουνού, είχε αρχίσει να φουσκώνει. Το νερό γλείφοντας την όχθη πλησίαζε επικίνδυνα τη φωλιά. Η Φρουρός ήξερε πως δεν είχαν πολύ χρόνο.

3^ο Κεφάλαιο

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΙΡΜΑΣ

Ο ήχος του νερού είχε αλλάξει. Δεν ήταν πια ένα κελάρυσμα, αλλά ένας υπόκωφος βρυχηθμός. Το ποτάμι είχε αγριέψει, φουσκωμένο από τις καταιγίδες των ψηλών βουνών. Κατέβαινε ορμητικό, παρασύροντας κλαδιά και λάσπη, ενώ η στάθμη του ανέβαινε λεπτό προς λεπτό. Η Ίρμα, η Λευκή Φρουρός, είδε το πρώτο κύμα να χτυπάει απειλητικά τη ρίζα της λυγαριάς όπου ήταν κρυμμένα τα μικρά. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει.

Χωρίς δισταγμό, μπήκε μέσα στο ορμητικό ρεύμα. Όταν επιτέλους η γυναίκα που τις μεγάλωσε, κατάφερε να τις βρει, ανοίγοντας δρόμο μέσα από τις φυλλωσιές, η σκηνή που αντίκρισε της έκοψε την ανάσα. Η Ίρμα δεν γαύγιζε, ούτε ζητούσε βοήθεια. Είχε πάρει ήδη τη θέση της. Με τα πόδια βυθισμένα στη λάσπη και το στήθος να δέχεται την πίεση του κρύου νερού, είχε σχηματίσει ένα ζωντανό φράγμα.

Στάθηκε εκεί, ένας βράχος από λευκό μάρμαρο μέσα στη λάσπη, ένας φάρος μέσα στη γκρίζα ορμή του ποταμού. Το νερό την χτυπούσε, αλλά η Ίρμα δε λύγιζε. Στεκόταν ακλόνητη, όπως τότε με το χαλάζι¹, χρησιμοποιώντας το βάρος και τη δύναμή της για

¹ Δες στο storiesbyioanna.blogspot.com

να κόβει τη ροή του νερού, δημιουργώντας μια μικρή, γαλήνια «λιμνούλα» ακριβώς μπροστά από τη φωλιά.

Μέσα σε αυτή την προσωρινή ασφάλεια, η Αύρα δούλευε ασταμάτητα με την καθοδήγηση της Ίρμας. Με απίστευτη λεπτότητα, έπιασε απαλά το πρώτο γατάκι από το σβέρκο. Ήταν τόσο ελαφρύ, σαν πούπουλο. Το τράβηξε έξω από την κοιλότητα των ριζών και το μετέφερε με βήματα προσεκτικά μέχρι τα χέρια της γυναίκας. Το σώμα της έτρεμε από την υγρασία, αλλά τα μάτια της έλαμπαν.

«Λίγο ακόμα...» έμοιαζε να λέει το βλέμμα της στην Ίρμα, καθώς γύρισε αμέσως για το δεύτερο γατάκι. Η Ίρμα παρέμενε ακίνητη, μια ζωντανή ασπίδα που χώριζε τη ζωή από τον πνιγμό. Δεν κουνήθηκε ούτε εκατοστό, παρόλο που το νερό ανέβαινε και την χτυπούσε με δύναμη. Ήξερε πως αν υποχωρούσε, η φωλιά θα πλημμύριζε ακαριαία.

Μόνο όταν και το δεύτερο μικρό νιαούρισμα ακούστηκε ασφαλές μέσα στη ζεστή αγκαλιά της γυναίκας, η Ίρμα επέτρεψε στον εαυτό της να βγει από το ποτάμι. Τίναξε το βρεγμένο της τρίχωμα, κοίταξε την Αύρα και μετά τα μικρά. Η αποστολή είχε εξετελεσθεί. Η «αγέλη» τους είχε μόλις αποκτήσει δύο νέα, παράξενα μέλη.

4^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΜΙΑ ΑΓΚΑΛΙΑ ΠΟΥ ΧΩΡΑΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

Ο δρόμος της επιστροφής δεν έμοιαζε με κανέναν άλλον. Ο ουρανός είχε αρχίσει να παίρνει τις πορτοκαλίες αποχρώσεις του δειλινού και το δάσος, που πριν φάνταζε απειλητικό, τώρα έμοιαζε να υποκλίνεται στο πέρασμά τους.

Η γυναίκα βάδιζε προσεκτικά, κρατώντας τα δύο γατάκια ζεστά και προστατευμένα στην αγκαλιά της. Η Αύρα περπατούσε ακριβώς δίπλα της. Δεν έτρεχε πια μπροστά για να κυνηγήσει σκιές ή να παίξει με τα φύλλα. Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στα μικρά, τριχωτά κεφαλάκια που προεξείχαν, και κάθε τόσο τα πλησίαζε για να τα μυρίσει, επιβεβαιώνοντας πως η ανάσα τους ήταν ακόμα εκεί, σταθερή και ζωντανή. Η «Πριγκίπισσα» είχε ανακαλύψει κάτι πιο πολύτιμο από τα παιχνίδια: την ικανοποίηση του να προσφέρεις ζωή και προστασία σε όποιον το έχει ανάγκη.

Η Ίρμα ακολουθούσε με βαριά, βρεγμένα βήματα. Το τρίχωμά της ήταν γεμάτο λάσπη και το σώμα της έτρεμε ελαφρά από το παγωμένο νερό του ποταμού, αλλά το κεφάλι της παρέμενε ψηλά. Τα μάτια της δεν σταματούσαν να σαρώνουν το μονοπάτι. Ήταν η τελευταία γραμμή άμυνας, σιγουρεύοντας πως τίποτα δεν θα τάραζε την ασφάλεια της νέας τους, παράξενης οικογένειας.

Όταν έφτασαν στο σπίτι, το φως του δειλινού τους τύλιξε σαν υπόσχεση. Κι εκεί, μπροστά στην πόρτα, η Ίρμα ξάπλωσε πρώτη. Η Αύρα στάθηκε για λίγο δίπλα της, κοιτάζοντας τα γατάκια στην αγκαλιά της γυναίκας, σαν να βεβαιωνόταν ότι όλα ήταν στη θέση τους. Και τότε, η ιεροτελεστία της θαλπωρής ξεκίνησε.

Μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω τους, η σιωπή του σπιτιού άλλαξε. Δεν ήταν πια άδεια, ήταν γεμάτη ανάσες.

Η Αύρα, με εκείνη την παιδική σοβαρότητα που μόνο τα ζώα ξέρουν να έχουν, έτρεξε στο δωμάτιο και έφερε το αγαπημένο της σεντονάκι-σύννεφο². Το άπλωσε μπροστά στο τζάκι, το ίσιωσε με τη μουσούδα της και το παραχώρησε στα γατάκια σαν να ήταν ο πιο φυσικός νόμος του κόσμου. Τα δύο μικρά κουλουριάστηκαν πάνω στο μαλακό ύφασμα, έβγαλαν έναν αναστεναγμό που έμοιαζε με ευχαριστώ και αποκοιμήθηκαν σχεδόν αμέσως, σαν να είχαν βρει επιτέλους το μέρος όπου ανήκουν.

Η Αύρα κάθισε δίπλα τους, σε **ήρεμη επαγρύπνηση**, με το μαύρο «πειρατικό» μάτι της να παρακολουθεί κάθε κίνηση στο δωμάτιο. Ήταν μικρή, αλλά εκείνη τη νύχτα έμοιαζε με φρουρό.

² Δες στο storiesbyioanna.blogspot.com

Η Ίρμα, εξαντλημένη από την αποστολή της, ξάπλωσε κοντά στην είσοδο του δωματίου. Το σώμα της ήταν βαρύ, το τρίχωμά της ακόμα υγρό και λασπωμένο, αλλά τα μάτια της... Τα μάτια της έλεγαν πως **κανείς δεν θα περνούσε από εκεί χωρίς την άδειά της.**

Καθώς η νύχτα έπεφτε, οι τέσσερις καρδιές άρχισαν να χτυπούν στον ίδιο ρυθμό. Οι ανάσες τους έγιναν ένα είδος μουσικής, μια απαλή ζεστή συμφωνία που μόνο οι αγέλες γνωρίζουν.

Και εγώ, κοιτάζοντάς τες, κατάλαβα κάτι που δεν θα ξεχάσω ποτέ: η δύναμη δεν είναι πάντα στους μυς και η σωτηρία δεν είναι πάντα στην ταχύτητα. Μερικές φορές, η αληθινή δύναμη βρίσκεται στη στιγμή που δύο διαφορετικές ψυχές αποφασίζουν να γίνουν **η ασπίδα η μία της άλλης**.

ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΤΙΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ

Αύρα: Η Κουτσομπόλα Πριγκίπισσα

Φυλή: Μια εκρηκτική διασταύρωση Border Collie & Αγγλικού Σέτερ.

Γέννηση: 01/01/2014

Καταγωγή: Γεννημένη σε μια γωνιά της Ξάνθης. Ξεκίνησε τη ζωή της περιπλανώμενη, πριν βρει τον θρόνο της.

Μότο: «Αν δεν έχει χύμα κάτω από τα νύχια και κουβέρτα αγκαλιά, δεν είναι ζωή αυτή.»

Ειδικές Ικανότητες: Το απόλυτο ένστικτο κυνηγού. Μόλις εντοπίσει "θήραμα", το κυνηγάει μέχρι τελικής πτώσης-τίποτα δεν της ξεφεύγει! Επίσης, σκάψιμο παρτεριών, στρατηγική αποφυγή νερού και επίσημη κουτσομπόλα της γειτονιάς.

Επικοινωνία: Παρακολουθεί τα πάντα και τους πάντες που περνάνε ή μιλάνε, καθισμένη σε στάση προσοχής και κουνώντας ρυθμικά τα αυτιά της πάνω-κάτω. Γαυγίζει μόνο αν κάποιος δεν της "αρέσει" ή όταν θέλει κουβέντα!

Μισεί: Τη βροχή, τη λάσπη και να την αγνοούν.

Λατρεύει: Την καθαριότητα, τις σκανταλιές, τον καναπέ της, το σεντονάκι της, την ενημέρωση για τα δρώμενα της περιοχής.

Αγαπημένη Συνήθεια: Μια πραγματική Πριγκίπισσα απαιτεί πάντα το κέρασμά της. Ο μεσημεριανός ύπνος είναι «απαγορευμένος» αν δεν προηγηθεί η απαραίτητη λιχουδιά, το εισιτήριο για τον κόσμο των ονείρων κοστίζει ακριβά! Και φυσικά, δεν θα ήταν Πριγκίπισσα αν δεχόταν αγκαλιές και χάδια από τον καθένα. Γι' αυτό και επιλέγει να αγνοεί όποιον θέλει, όποτε εκείνη το αποφασίσει...

Προσωπικότητα: Ανεξάρτητη, πεισματάρη και αθεράπευτα σκανταλιάρη. Έχει το πονηρό βλέμμα ενός σκύλου που ξέρει να επιβιώνει και να κυριαρχεί. Όσο για τα χάδια; Θα έρθουν μόνο όταν η ίδια το αποφασίσει... και όχι όταν οι άλλοι το ζητήσουν!

Ίρμα: Η Ήρεμη Δύναμη

Φυλή: Η ίδια λέει ότι είναι Ελληνικός Ποιμενικός.

Γέννηση: Μάλλον Σεπτέμβριο 2014 (ίσως να κρύβει χρόνια)

Καταγωγή: Βρέθηκε να κάνει βόλτες μόνη της, κάπου έξω από την Αριδαία. Ένα μικρό λευκό "βουνό" που έψαχνε το λιμάνι του.

Μότο: «Βρέχει; Τέλεια. Χάδια; Ακόμα καλύτερα.»

Ειδικές Ικανότητες: Ακλόνητος φύλακας που προστατεύει τον χώρο αλλά και όλη τη γειτονιά, από οτιδήποτε κινείται σε ουρανό και γη, δεν αφήνει τίποτα να περάσει! Επαγγελματίας στις αγκαλιές και με την ικανότητα να γίνεται "ένα" με τη βροχή.

Επικοινωνία: "Μιλάει" μόνο όταν της μιλάς. Είναι παγερά αδιάφορη για τα κουτσομπολιά της γειτονιάς, αλλά μόλις ακούσει ή δει το παραμικρό, επεμβαίνει με γάβγισμα. Παραπονιέται έντονα μόλις το αυτοκίνητο φεύγει από τον κήπο (αφού μένει χωρίς αντικείμενο... προστασίας!).

Μισεί: Τη φασαρία, την καθαριότητα, τις βιασύνες και την υπερβολική ενέργεια της Αύρας.

Λατρεύει: Να προστατεύει όλη τη γειτονιά, τη βροχή, τη λάσπη, τον κήπο, και τα ατελείωτα χάδια, αλλά μόνο από τα μέλη της οικογένειας. (Δεν επιτρέπει σε κανέναν άλλον να την πλησιάσει)

Η Αγαπημένη Συνήθεια: Η Ίρμα δε ζητάει λιχουδιές για να ηρεμήσει. Η δική της ιεροτελεστία είναι η «Τελευταία Περιπολία». Αν δεν ελέγξει κάθε θάμνο και κάθε γωνιά του κήπου, η βάρδια της δεν τελειώνει ποτέ. Μόνο όταν σιγουρευτεί πως η Αύρα και όλοι στο σπίτι είναι απόλυτα ασφαλείς, επιτρέπει στον εαυτό της να βυθιστεί στον ύπνο. Πάντα όμως με το ένα αυτί στραμμένο **προς τον ορίζοντα**, έτοιμο να συλλάβει έως και τον παραμικρό ψίθυρο του ανέμου.

Προσωπικότητα: Χαλαρή, πιστή, τρυφερή και χαδιάρα. Είναι ο "βράχος" του σπιτιού που επιβλέπει τα πάντα με σοφία, ενώ αφήνει την Αύρα να πιστεύει ότι εκείνη κάνει κουμάντο

Μια τυχαία βόλτα στο δάσος. Ένας ήχος που δεν έπρεπε να είναι εκεί. Μια μάχη με τον χρόνο και το νερό.

Όταν η Αύρα και η Ίρμα ξεκινούσαν την καθημερινή τους εξόρμηση στη φύση, δε γνώριζαν ότι θα επέστρεφαν διαφορετικές. Μέσα από τη δική τους «μυστική γλώσσα», ανακαλύπτουν δύο μικροσκοπικές ζωές που κινδυνεύουν να χαθούν στις ρίζες μιας γέρικης λυγαριάς, την ώρα που το ποτάμι αγριεύει.

Σε αυτό το οδοιπορικό, η δύναμη συναντά την τρυφερότητα. Θα καταφέρει η Ίρμα να γίνει η ασπίδα απέναντι στο φουσκωμένο ρεύμα; Θα μπορέσει η Αύρα να οδηγήσει τα γατάκια στην ασφάλεια;

Μια συγκινητική ιστορία για τη φιλία, την αυτοθυσία και τη ζεστασιά μιας αγέλης, βασισμένη σε αληθινούς χαρακτήρες και γεγονότα.

